

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 04.10.1994, sp. zn. 7 Cdo 38/94, ECLI:CZ:VSPH:1994:7.CDO.38.1994.1

Číslo: 68/1995

Právní věta: Okolnost, že odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně nad rámec odvolání žalovaného (§ 206 odst. 3, § 212 odst. 1 o.s.ř.), není dovolacím důvodem podle ustanovení § 237 písm. d) o.s.ř. Může jít o vadu řízení pouze ve smyslu ustanovení § 242 odst. 1, věta druhá, o.s.ř. a tedy o dovolací důvod podle ustanovení § 241 odst. 2 písm. b) o.s.ř. K takové vadě může proto dovolací soud přihlížet pouze tehdy, jestliže bylo dovolatelem podáno dovolání přípustné (§ 238 a § 239 o.s.ř.).

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 04.10.1994

Spisová značka: 7 Cdo 38/94

Číslo rozhodnutí: 68

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Dovolání

Předpisy: 99/1963 Sb. § 206

§ 237

§ 242

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 68/1995 sb. rozh.

Okolnost, že odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně nad rámec odvolání žalovaného (§ 206 odst. 3, § 212 odst. 1 o. s. ř.), není dovolacím důvodem podle ustanovení § 237 písm. d) o. s. ř.

Může jít o vadu řízení pouze ve smyslu ustanovení § 242 odst. 1, věta druhá, o. s. ř. a tedy o dovolací důvod podle ustanovení § 241 odst. 2 písm. b) o. s. ř. K takové vadě může proto dovolací soud přihlížet pouze tehdy, jestliže bylo dovolatelem podáno dovolání přípustné (§ 238 a § 239 o. s. ř.).

(Usnesení Vrchního soudu v Praze ze 4. 10. 1994, [7 Cdo 38/94](#))

Okresní soud v Kutné Hoře rozsudkem uložil žalovanému, aby ve lhůtách k tomu stanovených dodal žalobci zemědělské stroje, krmivo, stelivo a hřibě, nebo mu poskytl peněžité plnění v částkách 160

927 Kč, 170 380 Kč a 30 000 Kč. Dále vyslovil předběžnou vykonatelnost rozsudku ve věci samé a rozhodl o náhradě nákladů řízení a o soudním poplatku.

Krajský soud v Praze dříve než projednal odvolání žalovaného, vrátil věc soudu prvního stupně s pokynem, aby se postaral o odstranění nedostatků tohoto podání. Po doplnění odvolání žalovaným odvolací soud usnesením zrušil rozsudek soudu prvního stupně a věc mu vrátil k dalšímu řízení a k novému rozhodnutí.

V dovolání proti shora uvedenému usnesení odvolacího soudu žalobce tvrdil, že rozsah, v jakém se odvolatel domáhal přezkoumání rozsudku soudu prvního stupně (pouze ve výroku o předběžné vykonatelnosti), byl jasný, a proto nebyl důvod, aby odvolací soud vrátil věc soudu prvního stupně bez rozhodnutí s pokynem k odstranění vad odvolání. Tím žalovaného nepřímě vyzval, aby nepřipustně – po uplynutí odvolací lhůty – rozšířil předmět odvolacího řízení. Podle názoru dovolatele však v tomto případě zůstala právní moc nenapadené části rozsudku, v níž soud prvního stupně rozhodl o věci samé, nedotčena. Jestliže odvolací soud přesto přezkoumal i výroky, které již nabyly právní moci, a napadeným usnesením zrušil rozsudek soudu prvního stupně a věc mu vrátil k dalšímu řízení, porušil ustanovení § 159 odst. 3, § 206 odst. 3 a § 212 o. s. ř. V tomto postupu a následném usnesení odvolacího soudu dovolatel spatřuje prvou z vad uvedených v ustanovení § 237 písm. d) o. s. ř. Navrhl, aby dovolací soud napadené rozhodnutí odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, popřípadě aby sám rozhodl o zastavení odvolacího řízení, pokud se týkalo věci samé a výroků o nákladech řízení, a věc vrátil odvolacímu soudu k projednání odvolání pouze proti výroku rozsudku soudu prvního stupně o předběžné vykonatelnosti.

Vrchní soud v Praze svým usnesením dovolání dovolatele odmítl.

Z odůvodnění:

Přípustnost dovolání proti usnesení odvolacího soudu upravuje ustanovení § 239 o. s. ř. Žalobcovým dovoláním napadené usnesení však není žádným z tam vyjmenovaných usnesení; proto podané dovolání není podle citovaného ustanovení přípustné.

Pro vady uvedené v ustanovení § 237 o. s. ř. je možné dovoláním napadnout každé rozhodnutí odvolacího soudu, tedy i usnesení, kterým byl zrušen rozsudek soudu prvního stupně a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení, proti němuž jinak – jak bylo shora uvedeno – není dovolání přípustné. Přípustnost dovolání podle ustanovení § 237 o. s. ř. není dána již tvrzením v dovolání, že rozhodnutí odvolacího soudu trpí některou z vad uvedených v tomto ustanovení; podle citovaného ustanovení je dovolání přípustné jen tehdy, jestliže řízení či rozhodnutí odvolacího soudu je touto vadou skutečně postiženo.

V dané věci dovolatel tvrdí, že odvolání žalované mělo všechny potřebné náležitosti. Z toho dovozuje, že postup odvolacího soudu (výzva k doplnění odvolání) byl nesprávný a vedl k porušení ustanovení § 159 odst. 3, § 206 odst. 3 a § 212 odst. 1 o. s. ř.; proto – podle názoru dovolatele – trpí usnesení odvolacího soudu vadou uvedenou v § 237 písm. d) o. s. ř. Skutečností, z níž dovolatel dovozuje přípustnost dovolání, současně uplatňuje jako dovolací důvod podle ustanovení § 241 odst. 2 písm. a) o. s. ř.

Podání žalovaného, které následovalo po rozhodnutí soudu prvního stupně a bylo učiněno v odvolací lhůtě, je označeno jako „odvolání proti předběžné vykonatelnosti výroků tohoto rozsudku“. Obsah podání je však nejasný, natolik kusý, že námitky v něm uplatněné lze chápat jako směřující jak proti celému rozsudku soudu prvního stupně, tak i jen proti výroku o předběžné vykonatelnosti. Za tohoto stavu tvrzení dovolatele, že podání žalovaného označené jako odvolání a podané v odvolací lhůtě, mělo všechny náležitosti odvolání, vychází ze subjektivního pohledu a není správné.

Dovolatel se mýlí i v právní kvalifikaci tvrzeného pochybení; spatřuje v něm porušení ustanovení § 159 odst. 3 o. s. ř. a tím vadu uvedenou v ustanovení § 237 písm. d) o. s. ř. Ustanovení § 159 odst. 3 o. s. ř. upravuje překážku věci pravomocně rozhodnuté, která brání tomu, aby věc byla projednána znovu. Takovou překážku pro přezkoumání věci odvolacím soudem však nemůže vytvářet rozsudek soudu prvního stupně už z toho důvodu, že odvolací řízení tvoří s řízením v první instanci jeden celek. Odvolací soud na základě opravného prostředku projednává zásadně tutéž věc jako soud prvního stupně (výjimkou je např. změna návrhu podle ustanovení § 95 odst. 1, § 211 o. s. ř., kterou odvolací soud připustil), avšak nikoli znovu, nýbrž podle zásad stanovených pro odvolací řízení (§ 201 až § 223 o. s. ř.). Rozsah přezkoumání rozsudku soudu prvního stupně soudem odvolacím se neřídí ustanovením § 159 odst. 3 o. s. ř., nýbrž ustanoveními § 206 a § 212 o. s. ř. Případné porušení posléze uvedených ustanovení proto není způsobilé vyvolat vadu spočívající v projednání a rozhodnutí věci již dříve pravomocně rozhodnuté.

Dovolatelem tvrzená vada řízení, tedy okolnost, že odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně nad rámec daný mezemi odvolání žalovaného (§ 206 odst. 3, § 212 odst. 1 o. s. ř.), by mohla být jen jinou vadou řízení ve smyslu ustanovení § 242 odst. 1, věta druhá, o. s. ř. a současně dovolacím důvodem podle ustanovení § 241 odst. 2 písm. b) o. s. ř. K těmto vadám však lze přihlížet jen tehdy, jestliže je dovolací soud oprávněn přezkoumat rozhodnutí odvolacího soudu na základě přípustného dovolání.

Protože usnesení odvolacího soudu ani řízení, které předcházelo, není postiženo vytýkanou vadou – překážkou věci pravomocně rozhodnuté – a protože námitky dovolatele vzhledem k obsahové stránce nelze podřadit pod žádnou z dalších vad uvedených v § 237 o. s. ř., není dovolání proti napadenému usnesení přípustné ani podle tohoto ustanovení. Dovolací soud proto rozhodl podle ustanovení § 218 odst. 1 písm. c) a § 243b odst. 4 o. s. ř. tak, že dovolání se odmítá.